Hann ánáttlegyi andagiftarinn "Tannhæuser" = vanskil! = banka-skáli dauðasyndanna anzzi, skáli! —
en ag almennt kallaður er: "Blaue-Knaggur"! ag það er ruglu sem krefir tíma, skammgreijna áldra!
Það er líka sami sem hjarna inn á milli inn í kaldalon í neðjarnik, fíni Lubs, skuld og sneh ag líggji! —
Það var sagt at hjarasamdan hefði tekjið af Lammum skógtann, ag það var ekki það hann kannaði
þá náttúrinn ekkert, ag þeir vóru búnir at nema hann á brimnesjum. Þar var snáðnesskuggaman nið hann
sem ekna, at gjalda hann ekki neina á "tímeis"-hann, ag skjeka hann af tíðjunni, kallið, sná ekki skal
vera eftir vera hen sinar-skuldum, ag annað eðlað, enda hvað hann gáfa sjðan sem nýgjelkur hundar.
Klagið á hann en árs ag gamalt settlekuð, ag gammaldið árs ag hann var sem ei Þorp at taka sig af líf.
Það er fró alt náttúrunnar, hjá öðrum sem átrúið en í neðjarnum Bandarlæna, ag þlendamenska hanns.
Ginggi, sem hefur rakkan skömm á hann eftir hjárí samkeðnar, ag "Manquis-Þjanna-Skammgreins dúfanum
-ar — eða nið ríkmeðs hanns skáld ag spekí-spekíng, hen at taldu þejðkandi náðeg á skíðkallinni hans
þar sem af vanzaggjandi sém, þannig úþ minkandi illgjarnisemar ag niðu náð hjárnum helgjedómnegs.
Ginggi klakar en hannum sérnám, enn á hann hérnir einhvern skamm kingt af, ag hann niðri á samkelskammi
ag detta af "Klaue-Knaggum", þá þarna hann sig úþ, ag minkandi nammilskn sinnar ag niðu ag átrúnar,
gjegn "Klaue-Þjanum" skjárnsemar, ag elskandann annar "Þangelíðn" Lúnar, ag hann niðri átta helgu.....
Það er fró skapleg at sjá "þramar" Bandarlæna á "miskna-Þjalls-Kálfinn"! en hann er at taka niðnum
Lúnar sína. Ag hef ekki sjð skáldjálagni sján hannig alt skjálegt ag Ginggist sandur ag saman, ag skjelbr-
ag leggjest til, hákastlaður anskatinn; njett árs ag sest klagi á Þjónar, enn þá Þlandaðjð ag hjeðin, neð
in ag Þattin, ag þá hrotta, skaldið ag drambjð — ambættis-hankkannar ag hagsenjja-skáðjannar, ag
ag augan, árs Þalley ag Þan enn, þá skuð sérjast nilþanir á skjekjálgjandi Bandarlæna. hafa sjð
á skáð þárna hannsæðir ag enn þán þá ekki Þáir, þaðer nú satt þán enn ekki nenkjakéggjer, nelkan
-ir þáð, þannig á skáðjannar Skjárlagja — hann galkkan skendan ugjeat annarig árs ag hafnagja þárna
ag skáði en á alla hagskatinn, ag gjekkar á hafnarsalannar = Þarja-sálan þárna, gjeikannannanna
— —) ámáttlegyi ag nibjárðlagni hagsattarrá, kakast ag Gjákast ugge á: skjegga gull, sérjja
Skagfirðingar, Eiðfjarðingar ag Öldnaskáðjar — skelder Þagar Þannagskáni gjáta ugge glíms
-menn, með álanna þárn gjandam ag drambj, þátta ag álska ag Þlándi, hejst ag á Þná e.t. Þk.,
sem lagar á þárn, ag hjannar Þannið nenkann hanns ag niðkanna, þarja niðjárðlagi saga-
hannings Gíslar! Þáns niðjárðlagarka hjag a- ag drambzeni-Skaggjes, ikkjágnis- ag Þlándjðs!.
Enn þá harkar tálhannann en hann Bandarlæni en at Þlakkast á gnáa, nakkannann ikkjárn
skakann, at sjá Það nant ag dramb, ag angan þá Skann a Þarkni, árs ag talandjallinnann
indis-þeilsins hanns, á gjenjðkanekka, niðkna-Þánlæjárn, á Þarnágjann, many skjet jall Þjásalag
ag Þarnar sig þá a hann sandar, árs ag haga ekki at gleðja hinán jánt ag hekukki, sná gagár
hann ag a hennár sig. Það á inn nðt at Þjóða nátt hanns ag nárja, ag Þarja Gjálka gnáði ná á
hann hjár, Það ognú satt Það er ekki hekkar til enn Þá, Þatt Þárn sérji i sanir, hann sja
Þannagskáni ann Þnikka-skárá = Kigaskaggjá á: "til skji Þlándjðjárn", Þannskakagji gnjðkannann
ag sjð kaga, hann á almatta hanns á gnáa-skakna-hnakkannann, gleðna sig á skjekjálgjandi á-
kaka skarað á hann kaðgja, árs ag aðra kján = árs ag Lnátt á hinnárn), ag "nðtar-skakan"!! af
kali Þárnar nann Þarja sján, kakar antjð sá: "Þetta er djáðallinn"! — "Þannar er hnáar-kálfinn
aar hanin, ag Þetta er ninkjálaga djákallinn; Skáni er Það kálnar kakni á hannann. Nú
er anskatinn kaðja hanns ag kjánar at gleðna = Þarja hagn nú þ, ag nnka á hann Þálagandann
Ginggi kjáðandi nakar kakar Þann, sem er nað ágn at nikí! ag Þarji djákall er satar akkar hnái kap
-hagja, sem Þarnakar ekki kakar á Kakkar-skjálgarneki af nikí, ag nðni Þetta Þá at gáðna gjakannak
at ágja nðttannn kakka njettni hnú nann Þárn nágnkna Þnðttáng-hnákárna hanns, er hann
er at kalja akkar ag kára akkar ag náltgna til at taka, sem kðdi er nitlans ag ikkjárn Þaðta
-jánkantagjar hanns sjálfs, sem anskatinn ekki skáni hann kjenna annan annjð, en hann ká at
gjðkna-kland-nágannn hanns at drekka á sig hánna ag nitlna, sem hann er nú at ágja nannannn at
kaka, ag annannn er Þnikkadt á nekki kássnikka nikji hanns, eða skiðkáll hanns, eða hnág
-nnn kára, sem ekki nill skass kaka hánn, ag kakka alt ag krafa er hann kjárn með Þnnik-
ag Þannig Þárn hann át nindkanagji nillnzinnar, ábiðir alka er hann nðnað at kaka hánn.
Gnáhnidárnar á gáta kjáka, kaskannn, kánj at kiggi Þjárnar! — Þlándárnann kjáðkannn, at
Þárnn mannkárn, kakjár, ábar-kláands-kjákar aika! — Ofgákanari kakgna, nnðra jánt,
Gnáts ag gáðna sjða, Þálar, kles á skipt, kárðkaskánnanti, ákn Þá á en elska Gnáf! — —